

## Groza

Vasile Alecsandri

---

Galben ca făclia de galbenă ceară  
Ce aproape-i ardea,  
Pe-o scândură veche, aruncat afară,  
De somnul cel veșnic Groz-acum zăcea;  
Iar după el nimeni, nimeni nu plângea!

Poporul împrejur-i trist, cu-nfiorare,  
La el se uita.  
Unii făceau cruce; alții, de mirare,  
Cu mâna la gură capul clătina  
Și-ncet, lângă dânsul, își șopteau așa:

El să fie Groza cel vestit în țară  
Și-n sânge-ncruntat!  
El să fie Groza, cel ce ca o fiară,  
Fără nici o grijă de negrul păcat,  
A stins zile multe și lege-a călcat!

Un moșneag atunce, cu o barbă lungă,  
La Groza mergând,  
Scoase doi bani netezi din vechea sa pungă,  
Lângă mort îi puse, mâna-i sărutând,  
Mai făcu o cruce și zise plângând:

Oameni buni! an iarnă bordeiu-mi arsese,  
Și pe-un ger cumplit  
Nevasta-mi cu pruncii pe câmp rămăsese.  
N-aveam nici de hrană, nici țol de-nvelit,  
Și nici o putere! eram prăpădit!

Nu așteptam altă din mila cerească  
Decât a muri,  
Când creștinul ista, Domnu-l odihnească!  
Pe-un cal alb ca iarna în deal se ivi  
Ș-aproape de mine calul își opri.

Nu plânge, îmi zise, n-ai grijă, române,  
Fă piept bărbătesc;  
Na, să-ți cumperi haine, și casă, și pâine...  
Și de-atunci copiii-mi ce-l tot pomenesc,  
Oameni buni! de atunce în tihnă trăiesc.

Și, sărutând mortul, bătrânul moșneag

# POEZII ONLINE

---

Oftă și se duse cu-al său vechi toiag.  
Iar poporu-n zgomot strigă, plin de jale:  
Dumnezeu să ierte păcatele sale!